

Британски референдум, односно, напуштање Европске уније, пало је четврт вијека након проглашења независности Словеније и Хрватске чиме је започело финале распада Југославије. Наравно, поводи, узроци и механизими ових догађаја нису исти, а – јасно – неће бити ни посљедице. Па ипак, док се читав свијет бави Брегзитом, није на одмет осврнути се на пут који су у међувремену прешле државе бивше Југославије, сада познате као „регион“.

Посљедице ратова осјећају се и данас. Дуга колона побијених, осакаћених, прогнаних и упропаштених људи промиче и након двадесет пет година. Суочавање са том прошлошћу није могуће јер би на површину морали изићи сва поквареност и злочиначки мотиви из најнижих побуда националних „елита“ – и онда и сада. То је и разлог због чега су народи са подручја бивше Југославије које готово све спаја, а једва да ишта дијели, принуђени на односе пуне узјамног неповјерења, суревњивости и једва прикривене мржње. Званични сусрети под фирмом нормализације и унапређења односа, фестивали су лицемјерја и кривоклетништва.

Југославија је, даље, била средње развијена земља способна да у највећој мјери штити своје економске и политичке интересе у Европи. Такођер, њен глас чуо се и у тадашњем свијету. Заузврат, државе насљеднице не додају даље од чекаоница нижих дипломатских чиновника, а ако пуким случајем и изнесу сопствено мишљење поводом каквог глобалног проблема, спрдња је слаба ријеч да опише произведени ефекат.

